

USNESENÍ

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, složený z předsedy JUDr. Pavla Simona a soudců Mgr. Jitky Zavřelové, Mgr. Víta Bičáka, JUDr. Romana Fialy, Mgr. Ing. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého, rozhodl o návrhu **Českého telekomunikačního úřadu**, se sídlem Sokolovská 58/219, Praha 9, na rozhodnutí kompetenčního sporu mezi ním na straně jedné a **Okresním soudem v Teplicích** na straně druhé, a dalších účastníků sporu vedeného u Okresního soudu v Teplicích pod sp. zn. 12 C 44/2025, o zaplacení částky 10 444,50 Kč s příslušenstvím: žalobkyně **O2 Czech Republic, a.s.**, IČO 60193336, se sídlem Za Brumlovkou 266/2, Praha 4, a žalovaný **L. M.**,

t a k t o :

- I. **Příslušný** vydat rozhodnutí ve věci vedené u Okresního soudu v Teplicích pod sp. zn. 12 C 44/2025, v části týkající se zaplacení částky 99 Kč s příslušenstvím, jako poplatku za doručení SIM karty kurýrem, **j e s o u d .**
- II. Rozsudek Okresního soudu v Teplicích ze dne 19. 3. 2025, čj. 12 C 44/2025-63, **s e** ve výrocích II. a III. **z r u š u j e .**

Odůvodnění:

[1] Návrhem doručeným dne 5. 11. 2025 zvláštnímu senátu zřízenému podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů (dále „zákon č. 131/2002 Sb.“), se Český telekomunikační úřad (dále „navrhovatel“ či „ČTÚ“) domáhá, aby zvláštní senát rozhodl spor o pravomoc podle § 1 odst. 1 písm. a) citovaného zákona. Spor vznikl mezi ním a Okresním soudem v Teplicích (dále „okresní soud“) ve věci vedené u okresního soudu pod sp. zn. 12 C 44/2025, týkající se žalobkyní uplatněného nároku na zaplacení částky 99 Kč s příslušenstvím, jako poplatku za doručení SIM karty kurýrem.

[2] Z předloženého soudního spisu se podává, že žalobkyně podala dne 4. 11. 2024 u okresního soudu návrh na vydání elektronického platebního rozkazu, jímž se vůči žalovanému domáhala zaplacení částky 10 444,50 Kč s příslušenstvím. Tato částka sestává z (i) dlužných splátek za koncové zařízení *set-top-box* v podobě sedmi měsíčních splátek po 69 Kč, tedy 483 Kč, a doúčtování kupní ceny ve výši 3 519 Kč – celkem 4 002 Kč; (ii) dlužných splátek za koncové zařízení *smart box* v podobě sedmi měsíčních splátek po 99 Kč, tedy 693 Kč, a doúčtování kupní ceny ve výši 5 049 Kč – celkem 5 742 Kč; (iii) dlužných částek za

platby za služby třetích stran ve výši 598 Kč (2 x 299 Kč); (iv) dlužných částek za volání na „barevné a informační linky“ ve výši 3,50 Kč; a (v) poplatku za doručení SIM karty kurýrem ve výši 99 Kč.

[3] Okresní soud rozsudkem ze dne 19. 3. 2025, čj. 12 C 44/2025-63, rozhodl výrokem I., že žalovaný je povinen do tří dnů od právní moci rozsudku zaplatit žalobkyni částku 10 345,50 Kč [body (i) až (iv) výše] s příslušenstvím. Výrokem II. řízení co do částky 99 Kč [tvořené poplatkem za doručení SIM karty kurýrem] s úrokem z prodlení ve výši 15 % ročně z částky 99 Kč od 24. 11. 2022 do zaplacení zastavil a věc postoupil ČTÚ. Výrokem III. rozhodl, že žalovaný je povinen do tří dnů od právní moci rozsudku zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení v částce 1 000 Kč.

[4] V odůvodnění rozsudku čj. 12 C 44/2025-63 okresní soud uvedl, že soudy nemají pravomoc rozhodovat o poplatku za doručení SIM karty, protože tato záležitost spadá do působnosti ČTÚ. Podle zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), ČTÚ vykonává státní správu v oblasti elektronických komunikací, což zahrnuje regulaci cen a poplatků za služby poskytované telekomunikačními operátory. ČTÚ má pravomoc rozhodovat ve sporech mezi spotřebiteli a telekomunikačními operátory týkajících se poskytování služeb elektronických komunikací, včetně sporů o poplatky. To podle okresního soudu zahrnuje i poplatky za doručení SIM karty, které jsou součástí služeb poskytovaných telekomunikačními operátory, jelikož jsou přímo navázané k médiu (nosiči), jehož prostřednictvím jsou poskytovány služby elektronických komunikací. SIM kartu totiž nelze zaměňovat s koncovými zařízeními, kde pravomoc dosud vykonává soud. Okresní soud proto dospěl k závěru, že rozhodování o poplatku za doručení SIM karty, jakožto příslušenství služby elektronických komunikací, je v působnosti ČTÚ, nikoli soudů. Postupem podle § 104 odst. 1 o. s. ř. tedy řízení v části týkající se nároku na zaplacení částky 99 Kč zastavil a věc postoupil ČTÚ. Ve zbytku, tj. co do částky 10 345,50 Kč, žalobě vyhověl.

[5] Navrhovatel (ČTÚ) s tímto postupem okresního soudu nesouhlasí, protože podal návrh na zahájení řízení o kompetenčním sporu u zvláštního senátu. Úvodem podotknul, že pro nyní projednávanou věc je rozhodná právní úprava (zákon o elektronických komunikacích) ve znění účinném do 30. 6. 2025. Dále odkázal na judikaturu zvláštního senátu, podle které musí být pro vznik sporu podle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích kumulativně splněny osobní i věcné předpoklady. Osobní předpoklad je podle navrhovatele splněn, jelikož žalobkyně je prokazatelně dlouhodobým poskytovatelem veřejně dostupných služeb elektronických komunikací a žalovaný je účastníkem (nebo uživatelem) ve smyslu zákona o elektronických komunikacích. Splnění však není předpoklad věcný, jenž se vztahuje k poskytování veřejně dostupné služby elektronických komunikací. Podle navrhovatele totiž „*doručení SIM karty kurýrem*“, které bylo žalovanému ve výši 99 Kč vyúčtováno, není službou elektronických komunikací, jak ji vymezuje § 2 odst. 3 písm. a) zákona o elektronických komunikacích, nýbrž dodáním zboží. Je zřejmé, že vyúčtovaná služba nemá bezprostřední souvislost s poskytováním služeb elektronických komunikací. Jde pouze o poplatek za službu, která obnáší fyzické doručení SIM karty zákazníkovi žalobce kurýrem. Z logiky věci se tedy nejedná o službu poskytovanou prostřednictvím sítě elektronických komunikací, ani o službu přístupu k internetu, interpersonální komunikační službu nebo službu spočívající v přenosu signálů. Nezbytnou souvislost s poskytováním služeb elektronických komunikací nelze v této službě shledat, jelikož jde jen o přidruženou

pokračování

službu za účelem využívání zařízení, prostřednictvím něhož jsou teprve následně konzumovány služby elektronických komunikací. Tato zpoplatněná služba tudíž pouze předchází samotnému využívání služeb elektronických komunikací, které žalobce poskytoval žalovanému. Navrhovatel nesouhlasí ani s argumentací okresního soudu, podle níž „SIM kartu nelze zaměřovat s koncovými zařízeními, kde pravomoc dosud vykonává soud“. SIM karta je totiž v zásadě součástka potřebná pro náležité fungování koncového zařízení. Vyúčtovaná položka za doručení součástky pro koncové zařízení, prostřednictvím něhož teprve následně dochází ke konzumaci služeb elektronických komunikací, tedy nepředstavuje cenu za službu elektronických komunikací, ale má svou povahou blíže k ceně za koncové zařízení či servisnímu poplatku, o němž podle zvláštního senátu rozhoduje věcně příslušný soud (srov. usnesení ze dne 29. 4. 2016, čj. Konf 4/2015-29). Nejde proto o spor týkající se povinností uložených zákonem o elektronických komunikacích nebo na jeho základě, k jehož rozhodnutí by ČTÚ měl dánu pravomoc.

[6] Z výše popsaných důvodů ČTÚ navrhuje, aby zvláštní senát rozhodl, že příslušný vydat rozhodnutí ve věci vedené u Okresního soudu v Teplicích pod sp. zn. 12 C 44/2025, o zaplacení částky 99 Kč s příslušenstvím, je soud, a aby zároveň zrušil rozsudek tohoto soudu ze dne 19. 3. 2025, čj. 12 C 44/2025-63.

[7] Okresní soud, žalobkyně ani žalovaný se k návrhu nevyjádřili.

[8] Zvláštní senát se nejprve zabýval otázkou, zda jsou splněny podmínky pro vydání rozhodnutí o kompetenčním sporu dle § 5 odst. 1, případně i odst. 3, zákona č. 131/2002 Sb.

[9] Okresní soud v předcházejícím soudním řízení popřel ve shora popsaném rozsahu svou pravomoc věc rozhodnout. Podáním návrhu na rozhodnutí kompetenčního sporu popřel rovněž navrhovatel (ČTÚ) svou pravomoc ve věci rozhodnout poté, co mu byla postoupena. Jde proto o negativní (záporný) kompetenční spor, ve smyslu ustanovení § 1 odst. 2 věty druhé zákona č. 131/2002 Sb., k jehož projednání a rozhodnutí je podle § 2 odst. 1 tohoto zákona povolán zvláštní senát.

[10] Při řešení vzniklého sporu o pravomoc mezi správním orgánem a soudy se zvláštní senát řídil následujícími úvahami:

[11] Z návrhu na vydání elektronického platebního rozkazu, z rozsudku okresního soudu čj. 12 C 44/2025-63, jakož i z návrhu na zahájení řízení o kompetenčním sporu, plyne, že podstatou sporu je nárok žalobkyně na zaplacení částky 99 Kč s příslušenstvím, odpovídající poplatku za službu spočívající v doručení SIM karty kurýrem.

[12] Podle § 7 odst. 1 o. s. ř. *v občanském soudním řízení projednávají a rozhodují soudy spory a jiné právní věci, které vyplývají z poměrů soukromého práva, pokud je podle zákona neprojednávají a nerozhodují o nich jiné orgány.*

[13] Podle § 108 odst. 1 písm. g) zákona o elektronických komunikacích *Úřad [míněn ČTÚ – pozn. zvláštního senátu] podle tohoto zákona rozhoduje ve sporech, stanoví-li tak tento zákon.*

[14] Podle § 129 odst. 1 věty první zákona o elektronických komunikacích, ve znění účinném do 30. 6. 2025 *Úřad rozhoduje spory mezi osobou vykonávající komunikační činnost*

(§ 7) na straně jedné, a účastníkem, popřípadě uživatelem na straně druhé, na základě návrhu kterékoliv ze stran sporu, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě.

[15] Podle § 64 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, ve znění účinném do 30. 6. 2025, *účastník, který je koncovým uživatelem, popřípadě uživatel veřejně dostupné služby elektronických komunikací, je povinen uhradit za poskytnutou službu cenu ve výši platné v době poskytnutí této služby.*

[16] Podle § 2 odst. 3 písm. a) zákona o elektronických komunikacích, ve znění účinném od 1. 1. 2022, se službou elektronických komunikací pro účely tohoto zákona rozumí *služba obvykle poskytovaná za úplatu prostřednictvím sítí elektronických komunikací, která s výjimkou služeb poskytujících obsah přenášený prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací nebo vykonávajících redakční dohled nad tímto obsahem zahrnuje tyto druhy služeb: 1. službu přístupu k internetu, 2. interpersonální komunikační službu, 3. služby spočívající zcela nebo převážně v přenosu signálů, například přenosové služby používané pro poskytování služby komunikace mezi stroji a pro rozhlasové a televizní vysílání.*

[17] Zákonem č. 23/2025 Sb. došlo s účinností od 1. 7. 2025 jednak ke změně § 64 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, již byla zavedena povinnost účastníka, popřípadě uživatele uhradit rovněž cenu poskytnutého balíčku služeb podle § 63c tohoto zákona, a jednak § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, jež se ale nikterak nedotkla citované věty první.

[18] Podle přechodného ustanovení zákona č. 23/2025 Sb., vztahujícího se k novelizaci zákona o elektronických komunikacích (viz část první čl. II bod 1), *zahájená řízení podle § 129 odst. 1 a 3 zákona č. 127/2005 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle zákona č. 127/2005 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.* V nyní projednávané věci bylo řízení o nároku žalobkyně na zaplacení částky 99 Kč s příslušenstvím zahájeno u okresního soudu dne 4. 11. 2024 podáním návrhu na vydání elektronického platebního rozkazu. Právní účinky spojené s podáním návrhu na zahájení řízení zůstaly zachovány i poté, co okresní soud věc postoupil navrhovateli (§ 104 odst. 1 o. s. ř.). Jelikož navrhovatel o postoupeném návrhu nikterak nerozhodl, ale „pouze“ popřel svou pravomoc podáním návrhu zvláštnímu senátu, nebylo řízení zahájené přede dnem nabytí účinnosti zákona č. 23/2025 Sb. dosud pravomocně skončeno, a proto se dle citovaného přechodného ustanovení dokončí podle zákona o elektronických komunikacích ve znění účinném do 30. 6. 2025.

[19] Zvláštní senát proto posoudil nyní rozhodovaný spor o pravomoc mezi soudy v občanském soudním řízení a ČTÚ podle zákona o elektronických komunikacích ve znění účinném do 30. 6. 2025. Zohlednění přechodných ustanovení, na jejichž základě se postupuje podle dosavadní právní úpravy, není v rozporu s pravidlem, že zvláštní senát rozhoduje podle právního stavu ke dni svého rozhodnutí (srov. usnesení zvláštního senátu ze dne 3. 5. 2022, čj. Konf 12/2021-38, body 17 až 20).

[20] Navrhovatel správně poukazuje na konstantní judikaturu zvláštního senátu, dle které musí být pro založení pravomoci ČTÚ k projednání a rozhodnutí sporu podle § 129 odst. 1

pokračování

zákona o elektronických komunikacích kumulativně splněny osobní i věcné předpoklady takového sporu (např. usnesení ze dne 19. 8. 2014, čj. Konf 10/2014-12, č. 3238/2015 Sb. NSS).

[21] Osobní předpoklad založení pravomoci navrhovatele je splněn, vznikne-li spor mezi osobou vykonávající komunikační činnost podle § 7 zákona o elektronických komunikacích a účastníkem, popřípadě uživatelem, na straně druhé. Osoba účastníka musí splňovat charakteristiku stanovenou v § 2 písm. a) uvedeného zákona (*každý, kdo uzavřel s podnikatelem poskytujícím veřejně dostupné služby elektronických komunikací smlouvu na poskytování těchto služeb*), popřípadě osoba uživatele musí splňovat charakteristiku stanovenou § 2 písm. b) uvedeného zákona (*každý, kdo využívá nebo žádá veřejně dostupnou službu elektronických komunikací*).

[22] Věcný předpoklad pravomoci navrhovatele rozhodovat účastnické spory je splněn, týká-li se spor povinností uložených zákonem o elektronických komunikacích nebo na jeho základě; povinnost uhradit cenu za poskytnutou službu je podle výše citovaného § 64 odst. 1 tohoto zákona základní povinností účastníka, popřípadě uživatele veřejně dostupné služby elektronických komunikací. Poskytnutou službou z logiky věci musí být veřejně dostupná služba elektronických komunikací (srov. usnesení zvláštního senátu ze dne 27. 6. 2022, čj. Konf 7/2022-14, č. 4372/2022 Sb. NSS, bod 11).

[23] V nyní projednávané věci není sporné naplnění osobního předpokladu podle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích. Žalobkyně je osobou vykonávající komunikační činnost, jak zvláštní senát ověřil nahlédnutím do databáze navrhovatele a obchodního rejstříku (shodně usnesení zvláštního senátu ze dne 19. 6. 2019, čj. Konf 2/2019-15, bod 15, či ze dne 26. 10. 2023, čj. Konf 1/2023-12, bod 15). Osoba žalovaného naplňuje charakteristiku účastníka podle § 2 písm. a) zákona o elektronických komunikacích.

[24] Sporné je naplnění věcného předpokladu, tj. povaha sporu mezi těmito osobami, pokud jde o pohledávku žalobkyně, která představuje poplatek za doručení SIM karty kurýrem. Navrhovatel namítl, že o takovém předmětu sporu není oprávněn rozhodovat, neboť se nejedná o službu elektronických komunikací ve smyslu § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích.

[25] Podle zvláštního senátu pro rozhodnutí nyní projednávaného kompetenčního sporu není podstatná povaha SIM karty, na níž mimo jiné založil popření své pravomoci okresní soud. Spor mezi žalobkyní a žalovanou se totiž netýká poskytnutí samotné SIM karty jako movité věci, nýbrž služby spočívající v jejím *doručení* kurýrem. Rozhodná tedy není ani skutečnost, zda *poskytnutí* SIM karty žalobkyní žalovanému může představovat veřejně dostupnou službu elektronických komunikací.

[26] Ani kdyby poskytnutí SIM karty veřejně dostupnou službou elektronických komunikací případně bylo, nikterak by to nepředurčovalo, zda je takovou službou i doručení SIM karty kurýrem. Službu doručení kurýrem totiž podle zvláštního senátu nelze chápat jako přímo navázanou k médiu (nosiči), jehož prostřednictvím jsou poskytovány služby elektronických komunikací, a tedy jako součást služeb poskytovaných telekomunikačními operátory, jak uvedl okresní soud. Naopak jde o službu volitelnou a na samotné SIM kartě, resp. obecně objednané a doručované věci, zcela nezávislou. To

jednoznačně plyne z okolností nyní projednávané věci, jelikož žalovaný v případě jiných objednávek žádnou službu doručení nevyužil, neobjednal si ji – podle dodatků ke smlouvě ze 17. 8. 2022 a 20. 10. 2022 si namísto doručení zvolil bezplatný osobní odběr na výdejním místě. Skutečnost, že služba doručení kurýrem není nikterak svázána se samotnou SIM kartou, podporuje i to, že žalobkyně platbu (poplatek) za tuto službu fakturovala žalovanému odděleně od vyúčtování služeb elektronických komunikací (srov. usnesení zvláštního senátu ze dne 19. 3. 2013, čj. Konf 10/2013-17), jako tzv. ostatní platby (str. 6 rozpisu vyúčtování služeb jako přílohy k vyúčtování č. 5215291019, jež je součástí spisu okresního soudu na č. l. 34 až 36).

[27] Současné není pochyb, že samotná služba spočívající v doručení, zde (fyzické) SIM karty, kurýrem, nebyla službou elektronických komunikací ve smyslu § 2 odst. 3 písm. a) zákona o elektronických komunikacích, jelikož nebyla poskytnuta prostřednictvím sítě elektronických komunikací, nýbrž proběhla fyzicky v reálném světě, jak plyne ze samotné podstaty doručení kurýrem.

[28] Z uvedeného tedy plyne, že povinnost žalovaného uhradit cenu za poskytnutou službu spočívající v doručení SIM karty kurýrem není povinností ve smyslu § 64 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích (bod [22] výše). Nejde tak o povinnost uloženou tímto zákonem ani na jeho základě, a tedy ani o spor ve smyslu § 129 odst. 1 věty první tohoto zákona (věta druhá na nyní projednávanou věc nedopadá).

[29] Zvláštní senát proto uzavírá, že není-li spor týkající se žalobkyní uplatněného nároku na zaplacení částky 99 Kč s příslušenstvím, jako poplatku za doručení SIM karty kurýrem, sporem ve smyslu § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, není založena pravomoc návrhatele (ČTÚ) k jeho projednání a rozhodnutí. Jestliže zvláštní zákon nesvěřuje pravomoc rozhodnout spor vzniklý ze soukromoprávních vztahů správnímu orgánu (zde ČTÚ), uplatní se obecná pravomoc soudů v občanském soudním řízení (§ 7 odst. 1 o. s. ř.).

[30] Z uvedených důvodů proto zvláštní senát výrokem I. tohoto usnesení podle § 5 odst. 1 zákona č. 131/2002 Sb. rozhodl, že příslušným vydat rozhodnutí ve věci vedené u Okresního soudu v Teplicích pod sp. zn. 12 C 44/2025, v části týkající se zaplacení částky 99 Kč s příslušenstvím, jako poplatku za doručení SIM karty kurýrem, je soud.

[31] Zvláštní senát podle § 5 odst. 3 zákona č. 131/2002 Sb. současně zruší rozhodnutí, kterým strana kompetenčního sporu popřela svou pravomoc o věci rozhodovat, ačkoliv podle rozhodnutí zvláštního senátu je vydání rozhodnutí ve věci uvedené v návrhu na zahájení řízení v její pravomoci. Zvláštní senát proto výrokem II. tohoto usnesení zrušil rozsudek Okresního soudu v Teplicích ze dne 19. 3. 2025, čj. 12 C 44/2025-63, ve výroku II. a na něj navazujícím akcesorickém (nákladovém) výroku III., a odstranil tak překážku věci rozhodnuté. Výrok I. rozsudku okresního soudu nebyl předmětem řízení o nyní projednávaném negativním kompetenčním sporu, a proto zůstal nedotčen.

[32] Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je podle § 5 odst. 5 zákona č. 131/2002 Sb. závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž spor vznikl, pro správní orgány (§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.) i soudy. Dále bude tedy Okresní soud v Teplicích

pokračování

pokračovat v řízení o podané žalobě v rozsahu nároků žalobkyně uvedených ve výroku I. tohoto usnesení (resp. zrušeného výroku II. rozsudku okresního soudu).

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. ledna 2026

JUDr. Pavel Simon
předseda zvláštního senátu